

Oktober-December 2016

(Verschijnt 4 maal per jaar)

Africa Inland Mission

Nederland

Nieuwsbrief

In dit blad:

Gods Zegen in het nieuwe jaar	1
Annemarie Boks	1
Léonie Dieleman	4
Jurgen en Katja Hofmann	7
Ard en Carin de Leeuw	11
Verjaardagen werkers	13
Adressen werkers	13
Bestuur AIM International	14

Africa Inland Mission International is een ANBI erkende organisatie waardoor giften aftrekbaar zijn.

Bankrekening is NL91 RABO 0155 6577 12 tnv AIM International te Wageningen.

Aangesloten bij Missie Nederland

Het is toegestaan om artikelen uit deze nieuwsbrief over te nemen mits met bronvermelding.

AFRICA
INLAND MISSION

www.aim europe.nl

Gods Zegen in het nieuwe jaar

We wensen u Licht in momenten van zorgen;
We wensen u Hoop en uitzicht op morgen.
We wensen u warmte in kil-grijze dagen;
We wensen u een antwoord bij twijfels en vragen.
We wensen u zachtheid als woorden te hard zijn,
Vreugde en vrede als gedachten te zwart zijn.
We wensen u rust te midden van werk
We wensen u stilte, het maakt u sterk.
We wensen u een Hand die verder geleidt,
Een stralende glimlach die vrienden verblijdt.
We wensen een plaats om bij regen te schuilen,
Een mens die niet schrikt van uw huilen.
We wensen een bloem om uw dagen te kleuren
En een vriendelijk gebaar om weer bij op te fleuren.
We wensen u Gods zegen over de komende jaren,
Dat Hij u steeds in Zijn liefde mag blijven bewaren.

Nieuws van heinde en ver...

Annemarie Boks

Annemarie, werkzaam in Congo, houdt zich, samen met een team, bezig met voorlichting over aids. Ze doet dit via films, gesprekken, radioprogramma's etc.

Lieve gebedsvrienden,
Na mijn verblijf in Nederland in februari en maart ben ik op 28 maart, 2e Paasdag, terug naar Afrika gevlogen. Ik nam een paar dagen in Kampala om mijn nieuwe computer goed in te stellen (met hulp van de ICT man van AIM in Nairobi – online) en op zondag 3 april nam ik de bus van Kampala naar Arua, een busreis van ruim acht uur. Nu had ik soms een opgeblazen gevoel in m'n buik toen ik nog in Nederland was, maar besteedde ik daar geen aandacht aan. Na die lange busreis had ik er echt last van. Die zondagavond, en ook weer maandagochtend ben ik naar een klein ziekenhuis gegaan. Via een echografie zagen ze een grote cyste in m'n buik. Dit werd ook weer bevestigd in Adi door de artsen. En de conclusie was ook hetzelfde. Die cyste moest worden verwijderd. In Adi zeiden de artsen zelfs dat ik terug zou moeten naar Nederland.

Wat zij heel moeilijk vonden om te zeggen. Ten eerste was ik net weer terug, ten tweede zouden ze me dan langer moeten missen. Ik heb contact opgenomen met de verzekering en ook zij wilden dat ik terugkwam naar Nederland. En zij hebben alles geregeld. Het is allemaal heel snel gegaan. Ik was op dinsdag 12 april alweer in Nederland en ben de medische molen ingegaan. Om een lang verhaal kort te maken: ik ben geopereerd op 2 mei en de cyste is verwijderd. Er zijn tijdens de operatie ook bipten genomen en die bleken toch kankercellen te bevatten (in de baarmoeder en in de eierstok die trouwens zijn verwijderd). Ik moest dus beginnen met bestraling en chemo behandelingen. De eerste van beiden stond op 20 juni in de agenda. Over het algemeen kan ik zeggen dat de behandeling, hoewel zwaar, me toch is meegevallen. Elke dag naar het LUMC voor de bestraling en in die tussentijd nog twee keer een chemo behandeling. Nadat de bestraling afgelopen was, kreeg ik nog vier keer een zwaardere chemo. En die waren inderdaad best zwaar. De eerste week na de chemo's vooral: vermoeidheid, gewrichtspijn en ook haarverlies. M'n haar begon zo'n beetje na anderhalve week uit te vallen, eerst haar per haar, later kleine plukjes, maar op een gegeven moment waren het hele plukken en

heb ik besloten m'n haar (dat echt los zat) eruit te 'trekken', en de rest af te laten knippen en dan er met de tondeuse overheen. Wennen is dat hoor, om jezelf zonder haar te zien. Ik heb besloten om geen pruik te dragen, maar te werken met sjaaltjes, en dat doet me meteen weer aan Congo denken. Ik zal daar niet eens uit de toon vallen. Geestelijk heb ik het een beetje over me heen laten komen en heb het rustig aan gedaan. Ik heb me gedragen geweten door gebed van velen wereldwijd en door God. En wat nu? Nadat ik op 6 oktober de laatste chemo heb gehad, en na overleg met de oncoloog en AIM, heb ik toestemming gekregen om voor een korte periode terug te gaan naar Adi. Ik heb namelijk niet het idee dat mijn taak in Congo afgelopen is. In de tijd dat ik terug ben in Adi wil ik kijken wat er allemaal gebeurt in de gezondheidszone van Adi, in het ziekenhuis, met de weeskinderen die via het AIDS Programma werden ondersteund (ik weet dat Esther Anyadru nog steeds wordt geholpen met schoolgeld). Ook wil ik praten met de kerkleiders over hoe zij mijn taak en betrokkenheid zien en samen een programma opzetten om dit praktisch in te vullen. Verder wil ik de situatie bekijken van een Soedanees vluchtelingetje. Ze is samen met haar moeder de onrust in Zuid-Soedan ontvlucht en woont nu in Congo. Haar

vader is in Zuid-Soedan vermoord volgens de berichten die ik heb ontvangen. Sarah is net een jaar oud, maar kent veel moeilijkheden. Ze is namelijk vanaf haar geboorte lichamelijk beperkt, ze is geboren zonder onderarmen/handen en onderbenen/voeten. Naast het feit dat de moeder niet de mogelijkheden heeft om Sarah en haar vier broertjes en zusjes te onderhouden, heb ik niet veel meer informatie en heb er ook geen idee van hoe het AIDS Programma haar zou kunnen helpen. Ik ben wel in contact met een vrouw die in Juba werkt met kinderen in een crisis situatie die zij met een organisatie helpt hun leven weer op de baan te krijgen (Confident Children out of Conflict).

De laatste keer dat ik in mijn thuisgemeente was ben ik tijdens de dienst uitgezegend. En na een omhelzing van de voorganger weerklonk er een immens applaus van de kerkleden. Ik was er van onder de indruk en ook bemoedigde het me heel veel. De mensen hebben de hele weg achter me gestaan in gebed, waarvoor ik erg dankbaar ben.

Psalm 30 :12-13

U hebt mijn klacht veranderd in een dans, mijn rouwkleed weggenomen, mij in vreugde gehuld.

Mijn ziel zal voor U zingen en niet zwijgen,

HEER, mijn God,
U wil ik eeuwig loven.

Inmiddels ben ik terug in Adi, nadat God me is voorgegaan in de reis. Vorige week was de auto van het ziekenhuis van Adi namelijk in Aru om andere gasten op te halen en ik kon mee. Een lange en vermoeiende reis, maar ik ben thuis!!!

Bij de immigratie aan de grens zei de beampte dat voordat ik een nieuw reisvisum kon krijgen in m'n nieuwe paspoort, eerst m'n verblijfsvisum overgeschreven moest worden in dat paspoort. Zij zorgen daarvoor, maar ik wil u vragen daarvoor te bidden.

Ik krijg elke dag wel bezoek. Heel fijn om zo te horen hoe er met me is meegeleefd en meegebeden. Esther Anyadru, nu in de tweede klas lagere school (in

Nederland groep 4), kwam langs met haar oma. Ik had een kleine rugzak met cadeautjes meegenomen, en kunnen geven. Ze waren er erg blij mee

Vandaag, donderdag 1 december, is het Wereld AIDS Dag. Kan ik dus niet missen. Op de brommer achterop bij een goede vriend, en het team van CIELS Ingbokolo achterna. We kwamen ze tegen bij de middelbare school van Adi, na veel verder weg te zijn geweest.

Gister heb ik gesproken met de arts in Adi die verantwoordelijk is voor het behandelingsprogramma van mensen met HIV. Ongeveer 150 mensen krijgen AIDS remmers via het ziekenhuis. Maar nog steeds is er geen financiële steun om medicijnen te kunnen kopen tegen opportunistische infecties, of testen om mensen te kunnen testen die hierom vragen. Twee jaar geleden is dit al beloofd !!! Wilt u meebidden dat de gesprekken die momenteel gevoerd worden vrucht zullen dragen?

Lofprijs:

- God heeft de weg gebaad;
- Ik ben veilig weer thuis in Adi;

- Voor alle gebedsondersteuning vanuit Adi.

Gebed:

- Voor het overschrijven van m'n verblijfsvisum in m'n nieuwe paspoort;
- Voor de gesprekken die nu gevoerd worden over financiële ondersteuning voor het behandelingsprogramma van mensen met HIV vanuit het ziekenhuis;
- Dat ik langzaam in een ritme van werk mag komen die ook tijd overlaat voor rust.

Heel hartelijk dank en Gods zegen.

Annemarie

Léonie Dieleman

Léonie, werkzaam in Mozambique, geeft lessen op scholen over de meest elementaire dingen van het leven waarbij in alle lessen een stuk onderwijs zit

over aids.

Konijn met kiespijn
Mozambique is failliet; de rente die betaald moet worden aan schuldeisers is hoger dan de inkomsten. Er zijn leningen

afgesloten - deels stiekem - zgn. voor de opbouw van het land, maar het meeste geld is in de zakken van leden van de regeringspartij terecht gekomen. De Mozambicaanse munt, de metical, is in een paar maanden tijd enorm in waarde gedaald. Het is een rare gewaarwording om in de winkels een paar keer per week de prijzen omhoog te zien gaan. Corruptie begint hier al bij de geboorte. In het ziekenhuis misbruiken sommige verpleegkundigen hun macht door vrouwen in barensood niet –goed- te helpen, tenzij er met geld geschoven wordt. Op de lagere school gaat het vervolgens verder: Een jongetje van 9 jaar vertelde me vorige week dat de meester had gezegd: 'Jullie mogen spieken tijdens het proefwerk je boek erbij pakken, maar dan moet je mij 10 meticals geven.' (..) Een andere meester op één van de scholen waar ik werk, doet het volgende wanneer hij proefwerken geeft, zo'n 6x per jaar. Hij maakt voor 1 metical één kopie. Hierop staat 3 keer het proefwerk. Hij snijdt de kopie in drieën en verkoopt ieder proefwerkstrookje voor 3 meticals. Hij heeft 7 klassen met zo'n 90 leerlingen elk, dus reken maar uit.. Corruptie wordt er zo met de paplepel ingegoten en dit leidt ogenschijnlijk ook tot een soort

bankroet in het denken van veel burgers..

Vorige maand was ik bij 'Immigratie' voor het regelen van een permanente verblijfsvergunning. Na ruim 10 jaar in Mozambique te zijn, kon ik daar een aanvraag voor indienen wat m.n. financieel aantrekkelijk is. De betreffende ambtenaar kon al bijna 2 weken een aantal benodigde papieren uit m'n dossier niet vinden en ik begon lichtelijk zenuwachtig te worden.

Op een dag zei hij: 'Je kent het verhaal van het konijn toch wel?' Ik keek hem ontkennend aan, ik wist alleen dat het konijn hier in de Mozambicaanse cultuur bekend staat als een slim dier. Hij vertelde: 'Er was eens een konijn dat, wanneer het ergens naar toe ging, altijd iets bij zich had. Wanneer hij dan onderweg andere dieren tegenkwam, vroegen ze: 'Wat heb je daar bij je?' Dan haalde het konijn een pot met honing tevoorschijn waar ze van mochten proeven. Ze vonden het allemaal erg lekker en gingen tevreden verder.'

De ambtenaar keek me van onder zijn brillenglazen aan en vroeg: 'Snap je het? Je moet een beetje 'honing' hier mee naar toe nemen.'

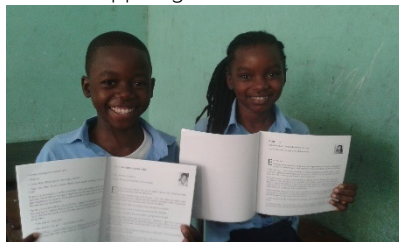
Openlijk zinspeelde hij zo op omkoping. Even overwoog ik een ècht potje honing voor

'm te kopen, al wist ik drommels goed dat hij geld in natura wilde, maar bij het zien van de verdubbelde prijs in de supermarkt liet ik het potje staan. Ik moest slimmer zijn..

Waren er maar meer personen als Danito, meester op één van de scholen. Hij schrijft de vragen voor het proefwerk op het bord, zodat de leerlingen géén kosten hebben. Deze leraar heeft een passie voor schrijven en belangeloos schreef hij dit voorjaar een wedstrijd uit voor de leerlingen van de hoogste klassen van de lagere school hier in de regio. Ze moesten op zoek gaan naar een traditioneel Afrikaans verhaal, mondeling overgeleverd door een ouder iemand. Hij wilde zo een verbinding leggen tussen oud en jong, maar ook de waarden en normen die verloren zijn gegaan in de maatschappij weer tot leven brengen.

Bij de ingezonden verhalen zaten er ook een paar waarin het konijn voorkwam en bij het lezen van die verhalen ontdekte ik dat het konijn helemaal niet slim is. Hij is sluw en draait anderen een loer uit,

zodat hij zelf niets hoeft te doen maar wél genoeg te eten heeft. Dit is blijkbaar wat veel Mozambicanen ambiëren en als slim betitelen. Het 'boontje-komt-om-z'n loontje' effect lijken ze gemakshalve te vergeten. Tot ze boodschappen gaan doen..

Bij de prijsuitreiking was het culturele centrum afgeladen met kinderen van diverse scholen –en reken maar dat daar 'kapitaalcracht' tussen zat! De beste verhalen waren in boekvorm uitgegeven. Het was leuk, ontroerend en gezellig maar ook rumoerig en chaotisch soms. Ik vroeg me af waar alle leraren waren. 'Nou', zei Danito, 'die wilden niet komen want ze krijgen hier niet voor betaald.' (..) Zo'n mentaliteit vind ik dan weer bij de konijnen af en laat iets zien van het failliet zijn in de manier van denken ook. Na een aantal weken bijna dagelijks bij 'Immigratie' te zijn geweest, had ik uiteindelijk op een eerlijke manier m'n permanente verblijfsvergunning gekregen. Ik besloot het felbegeerde papiertje nog even aan

de betreffende ambtenaar te laten zien. Hij zei: 'Heb je honing voor me bij je?' Ik antwoordde: 'Nee, weet u, dat konijn kwam er gaandeweg achter dat die pot met honing hinderlijke vliegen aantrekt en dat het óók nog eens slecht voor je tanden is.' De man lachte, maar wel een beetje als een boer met kiespijn.. Zou hij in de loop van de jaren teveel honing gesnoept hebben?
groet,
Léonie Dieleman

Jurgen en Katja Hofmann

*Jurgen en Katja,
met de kinderen,
zijn inmiddels in
Madagaskar en zijn
druk bezig met de*

taal te leren.

Lieve familie, vrienden en bekenden,
Deze maand (november) is het alweer een jaar geleden dat we aankwamen op Madagaskar. Het was een intensief jaar: We leerden de taal; wenden aan de andere cultuur en het tempo waarin dingen gedaan worden. We zochten naar Gods wil wat betreft de plek om te gaan wonen en werken, we zochten en vonden een auto en maakten een ruwe schets van ons toekomstige huis.

Nieuwe vriendschappen

We beginnen deze brief met een kort verslag van onze gezinsreis naar het gebied rond Sandrohy.

Jurgen had het gebied al eerder dit jaar bezocht en nu was het tijd om als gezin de mensen daar te ontmoeten en het gezin Hofmann aan hen voor te stellen. Eind september konden we, doordat we de auto van vrienden daarvoor mochten gebruiken, de ruim 500 km lange reis maken.

Het was een goed weerzien: de mensen konden zich Jurgen's eerste bezoek nog goed herinneren en waren blij hem, dit keer met gezin, weer te ontmoeten. We hebben in drie dagen 6 dorpen bezocht. We lichten er 2 bezoeken uit: Allereerst is daar Tsiombivositra, een klein dorp met een stuk of 20 inwoners. De bewoners werden na onze komst opgetrommeld en nagenoeg iedereen nam plaats in de hut van de koning van het dorp. Hoewel de koning duidelijk de leiding had, nam iedereen deel aan het gesprek. Het was duidelijk dat niet alleen de koning ons welkom heette in de streek, maar dat het gehele dorp erachter stond dat we zouden komen. Wat een vriendelijke gezichten keken ons aan. We legden uit dat we met name in het begin goede vrienden nodig zullen hebben om ons te helpen met de taal en het wegwijzen worden in de regio. Het hele dorp gaf

aan graag onze vrienden te zijn. Als bezegeling van onze vriendschap wil de koning graag dat we de volgende keer afdrukken van de groepsfoto meenemen.

Als laatste bezochten we Tanambao. De vorige keer gaf de koning, na ruim 20 minuten beraad buiten zijn Hut, aan dat men ons welkom zou heten. Hij redeneerde: Als de Bijbel goed nieuws is, moeten onze mensen het horen. Tijdens ons gezinsbezoek gaf de koning aan dat hij klaar was om te luisteren naar 'ons goede nieuws'. We legden uit dat we eerst dichtbij zouden komen wonen, de tijd zouden nemen voor het leren van het dialect en het opbouwen van vriendschappen. We vertelden dat we niet zouden komen met een vertaler, maar dat we zelf hun dialect willen leren en van hart tot hart willen kunnen spreken. De koning was opgelucht na die uitleg. Hij legde uit dat de Bijbel allemaal erg nieuw voor hen is en vooral dat zij blanken eigenlijk steevast uit de weg gaan. De Franse overheersing ligt helaas nog vers in hun

geheugen. Dat was een donkere periode voor hen, omdat er toen geen respect was voor hun taal en cultuur. We maakten nogmaals duidelijk dat we zouden komen als leerlingen van hun taal en cultuur. Het ijs was toen duidelijk gebroken en we hebben zelfs flink gelachen met elkaar.

De kinderen hebben ook erg genoten van het bezoek. Ze renden door de dorpen en speelden met de Tanala kinderen in de rivier. Een oudere man merkte op dat de huidskleur het enige verschil was. Hij moest lachen want op dat witte huidje kon je alle viezigheid goed zien... 'Tja', zo zei hij, 'dat valt met die donkere gezichtjes niet op.' Ook dit bezoek heeft ons bevestigd dat onze bediening zal zijn onder de Tanala in het gebied rond Sandrohly. Zie hier een video verslag van ons bezoek:

<http://www.jurgenenkatja.nl/?p=89#28>

Een plek en stek voor het gezin

Tijdens het bezoek aan Sandrohly hebben we gelijk gekeken waar we zouden kunnen gaan wonen. De traditionele Tanala huizen zijn heel klein en worden alleen gebruikt om te eten en te slapen. Voor ons moet het huis wat groter zijn zodat Katja genoeg ruimte heeft om de kinderen les te geven. Samen met onze contactpersoon, Sylvestre, hebben we een geschikte plek

gevonden aan de rand van het dorp Maroamboka, enkele kilometers van Sandrohy. AIM heeft inmiddels toestemming gegeven en fondsen vrijgemaakt om daar een huis te laten bouwen. Samen met de bouwer hebben we een plan gemaakt. Het huis gaat gebouwd worden op een hoger gelegen stuk op tien meter van een goede waterpomp met schoon water. Omdat de regio rond Sandrohy erg nat is tijdens het regenseizoen krijgen we een golfplaten dak en een betonnen vloer. De rest zal opgebouwd worden uit hout.

Jurgen zal proberen om de komende maanden tijdens de bouw regelmatig daarbij aanwezig te zijn. De bedoeling is dat hij dan eventueel meewerkt aan de bouw en tegelijkertijd de omringende dorpen opnieuw gaat bezoeken. We houden u vanzelfsprekend op de hoogte over de voortgang. We vinden het, net als u, erg spannend!

Fiara tsy mataho ny dalana

Betekent 'een auto die niet bang is om naast de weg te rijden', een

robuuste terreinwagen dus. Na een lange zoektocht van ruim 5 maanden hebben we begin oktober eindelijk een goede en betaalbare auto gevonden. Omdat er geen openbaar vervoer is naar Sandrohy (de wegen zijn daar onbegaanbaar voor gewone auto's) zijn we aangewezen op eigen vervoer. Daar is dus nu in voorzien! Op dit moment staat de auto nog in de garage om wat opgeknapt en aangepast te worden. We hopen binnen enkele weken de auto naar huis te kunnen rijden. In de vorige nieuwsbrieven hebben we u gevraagd of u wilde bijdragen voor de aanschaf van een auto. We zijn ontzettend onder de indruk: binnen vier maanden tijd hebben we zoveel giften gekregen dat we de auto daarvan volledig konden betalen!

We verwachten dat er ook nog voldoende geld in de pot zit voor de opknapbeurt en aanpassingen. Dank u wel voor uw bijdrage!

Even in Nederland

In oktober hoorden we dat Katja's oma op 95 jarige leeftijd in haar slaap was overleden. Katja heeft gelijk een vlucht voor zichzelf en Siemen geboekt en op vrijdag 14 oktober kwamen ze op Schiphol aan. Katja's oma wilde erg graag dat Katja iets zou zeggen tijdens de uitvaart. We zijn dan ook erg dankbaar dat het

mogelijk was voor Katja om aanwezig te zijn. Ondanks de nare aanleiding hebben Katja en Siemen een goede tijd in Nederland gehad. Het was hartverwarmend om tijd te kunnen doorbrengen met familie en vrienden en vele bekenden even te zien en te spreken. Het was dus ook even een opsteker na een jaar van Nederland weg te zijn geweest.

Twee keer thuis

Nieuwe vriendschappen in Sandrohy, oude banden in Nederland en alles ertussenin: het leven draait om goede relaties. De reis naar Sandrohy, maar ook Katja's reis naar Nederland, maakten voor ons opnieuw duidelijk dat het één niet zonder het ander kan. Alleen doordat we vrienden hebben in Nederland die achter ons staan kunnen we hier op Madagaskar vrienden maken. Voor ons is uw vriendschap een teken van Gods trouw: allereerst aan ons als gezin, maar daarna aan de Tanala die we gaan dienen. Zijn hart gaat naar hen uit en wij weten ons bevoorrecht dat we, mede namens u,

het goede nieuws van bevrijding en verlossing mogen gaan brengen. Dit was het voor nu. We willen iedereen hartelijk danken voor alle bemoediging in het laatste jaar, in welke vorm ook.

Hartelijke groeten,

Jurgen & Katja Hofmann

Vanya, Issa, Abbey, Dani en Siemen

www.jurgenenkatja.nl

<https://www.facebook.com/jurgenenkatja>

<http://www.youtube.com/user/jurgenenkatja>

Gebeds/dankpunten:

Dankbaar zijn we, omdat:

we een bezoek aan Sandrohy konden brengen;

we zoveel vrienden hebben;

er snel gebouwd gaat worden aan ons nieuwe huis;

de kinderen goede tijd in Sandrohy hadden;

Katja en Siemen drie weken naar

Nederland konden;

er zo snel veel giften ontvangen zijn voor de auto;

we een goede 4x4 auto gevonden hebben.

Bidt voor/dat

de autopapieren (o.a. verzekeringen en malagasy rijbewijs) snel in orde komen;

Jurgen snel kan vertrekken om te helpen bij de bouw;

dat we het Malagasy vloeiender gaan spreken;

Katja genoeg tijd zal over houden om de kinderen te onderwijzen.

Ard en Carin de Leeuw

Ard en Carin, met de kinderen, werken in Zuid-Soedan onder de Laarim. Kithaoi,

Hoi Ard en Carin,

Het is weer tijd voor een nieuw kwartaalblad. Ik vermoed dat jullie veel te vertellen hebben. Zouden jullie je bijdrage willen opsturen? Alvast bedankt. Liefs Margreet.

Een simpele vraag via de mail van Margreet wat een hoop bij ons los maakt. Want de afgelopen maanden hebben we vele emoties beleefd.

We zitten op dit moment in de fase van het wennen aan alle veranderingen en aanpassen aan onze nieuwe leefomstandigheden. Alle kleine dingen staan hier in een ander daglicht en vraagt meer tijd van ons dan dat we gewend zijn. Bijvoorbeeld: Hebben we nog genoeg brood vandaag? Of moet ik vandaag een brood bakken. En als ik vandaag een brood ga bakken is de zon warm genoeg om het deeg te laten rijzen of moet ik in huis, creatief, een warme plek creëren. Of... mogen de kinderen met een bak water buiten spelen of is het water

bijna op en moeten we eerst lokale vrouwen vragen om water van de waterput te brengen.

Of... wat willen we de komende 3 maanden eten? We zijn nu in de supermarkt en de volgende keer is over 3 maanden. Het vliegtuigje die elke 2 weken vers eten zou komen brengen komt niet regelmatig door de onrust in Zuid Soedan.

3 simpele kleine voorbeelden die veel plannen en vooruit denken vragen. Over dingen waar we in Nederland nooit over nagedacht hebben.

Maar ondanks al het wennen genieten we ook enorm. God heeft de schepping hier prachtig gemaakt. We kijken uit op prachtige bergen en alles is ongerept. De mensen leven heel basic en de westerse wereld heeft dit gebied nog niet beïnvloed. Dit maakt dat de mensen hier enorm puur zijn.

De mensen zijn vriendelijk en hebben ons warm ontvangen. Er wordt veel om ons gelachen als we Laarim praten maar het wordt ook enorm gewaardeerd dat we hun taal machtig proberen te worden. We zien dat we steeds meer geaccepteerd en opgenomen worden in de gemeenschap. Ard heeft verschillende belangrijke feesten bijgewoond zoals een ceremoniële stierslaching (jongens hadden het

'man-zijn' bereikt), een trouwerij en een groot dansfeest (einde van het jachtseizoen).

Een trouwerij maar voor wie?

De trouwerij was nog even spannend. Want toen Ard er heen ging was het voor ons niet compleet duidelijk of het iemands bruiloft was of dat ze een tweede vrouw voor Ard hadden gevonden. Maar gelukkig kwam Ard niet met een tweede vrouw thuis maar met een rugzak vol cultuurervaring.

De kinderen zijn toppertjes, zij doen het geweldig. Ze hebben hun draai hier gevonden. Boaz en Manoah genieten van het thuisonderwijs en Amy word enorm groot. De kinderen vinden het fijn om met de lokale kinderen te spelen en ze klimmen regelmatig over ons hek heen om buiten het hek hun vriendjes op te zoeken. Dit is voor ons als ouders een enorme zegen.

Het huis van het stamhoofd van Kali

Met onze taalleraar zijn we begonnen met het bezoeken van verschillende huizen om Bijbelverhalen te vertellen. We genieten hier enorm van. Op de zaterdag ochtend gaan we naar het huis van de stamleider van Kali, het dorpje waar we wonen. Elke week zitten er ruim 100 mensen op ons te wachten om het Bijbelverhaal te horen. En van de 100 mensen zijn er vaak 25 mannen. Dit is erg bijzonder

hier in de Laarim omdat de mannen zich van alles afzijdig houden.

We beginnen ons bezoek standaard met een sociaal praatje, maar als dit naar hun idee te lang duurt krijgen we het vriendelijke verzoek om te starten met het Bijbelverhaal want ze moeten weer aan het werk. Ze willen echter niet weg zonder het te hebben gehoord.

Er is hier een enorme honger, om meer over God te horen en we genieten ervan om hier getuige van te mogen zijn. Laatst vroeg 1 man of we ook het verhaal van Jezus konden vertellen want hij had daar iets over gehoord en wou er meer van weten. Met Kerst zijn we toe aan het verhaal van Jezus geboorte en we zien er naar uit om dit Bijbelverhaal te vertellen.

Alles bij elkaar genomen kunnen we zeggen dat we hier op onze plek zitten. Het is enorm wennen. Het is volledig terug naar de basis en we merken telkens weer dat we afhankelijk zijn van God.

Maar wat is het gaaf om over God te vertellen en het verlangen in mensen te zien en van ze te horen om meer te leren over Hem. God is goed en aan het werk onder de Laarim.

Fijne feestdagen toegewenst en Gods onmisbare zegen,
Ard en Carin Boaz, Manoah en Amy

Verjaardagen werkers

02-02 Léonie
21-02 Dani Hofmann (2011)
25-03 Annemarie
30-03 Boaz de Leeuw (2011)
31-05 Erna
07-06 Louis
29-07 Siemen Hofmann (2015)
23-08 Abbey Hofmann (2008)
28-08 Jurgen

01-09 Vanya Hofmann (2004)
17-10 Issa Hofmann (2006)
01-11 Amy de Leeuw(2015)
03-11 Ard
04-11 Janny
23-11 Manoah de Leeuw (2012)
29-11 Carin
09-12 Katja

Adressen werkers

Annemarie Boks
P.O.Box 640
Arua, Uganda.
annemarieboks@gmail.com

Léonie Dieleman
Missão para o Interior da Africa
C.P. 1951
Rua Andrade de Mello
Casa Nº 167
Beira, Sofala
Mozambique
leonie.dieleman@aimint.org

Louis en Erna Tolkamp
p/a Hennahof 36
1339 EC Almere
info@louisernatolkamp.nl

Jurgen en Katja Hofmann
BP 714
Antananarivo101
Madagaskar
jurgen@jurgenenkatja.nl

Janny van der Klis
Apartment 79
Stranmills Wharf, Belfast BT9
5GN
Noord-Ierland
janny.vanderklis@btinternet.com

Hierbij het verzoek om uw post
voor Léonie, uitsluitend papier en
geen pakjes, in een grote envelop
te sturen naar:

Léonie Dieleman, p/a
Wilgenhoekweg 39^a
4333 RG Middelburg.

Graag een extra postzegel van € 0,70
bijsluiten.

Ard en Carin de Leeuw
P.O.Box 4008
Kampala
Oeganda
ard.deleeuw@aimint.org

AFRICA
INLAND MISSION

www.aim europe.nl

Contactadressen AIM Nederland:

Secretariaat: Bert Martijn Dijkstra
W.F. Smitlaan 36
3705 TZ Zeist
e-mail: director.nl@aimint.org
tel: 06-22696307

Penningmeester: Dirk Visser
Uiverweide 36
6708 LC Wageningen
e-mail: finance.nl@aimint.org
tel: 0317-712467 (tijdens kantoortijd)

Gebedsgroep: Margreet de Borst
Dukaatslag 6
3991TC Houten
e-mail: gebed.nl@aimint.org
tel: 030-6360726

Algemeen: Gerla van Zandwijk
H. Verschuringstraat 11
4206 ZS Gorinchem
e-mail: gerlavz@hotmail.com
tel: 0183-512201

**AFRICA
INLAND MISSION**

www.aim europe.nl